

[Nørgaard Sørensen]

Haarder. Undervisningsministeren skal i øvrigt ikke klandres for, at hun ikke har kunnet føje meget nyt til, som hun selv sagde, i forhold til indholdet af den artikel, ministeren har skrevet til det sidste nummer af tidsskriftet Uddannelse.. I stedet valgte ministeren at gå ind på nogle proceduremæssige betragtninger over, hvordan vi kommer videre i udviklingen af gymnasiet, og de proceduremæssige betragtninger er vi enige i, for det er nu engang sådan, at udviklingen i gymnasiets struktur og specielt dets indhold i nogen grad vil være afhængig af de mange forsøg, der foretages rundt omkring. Samtidig må de ændringer, der i fremtiden måtte ske i gymnasiet, naturligvis være en konsekvens af, hvordan vi ønsker at det samlede billede for ungdomsuddannelserne skal se ud.

I socialdemokratiet tror vi altså ikke på det hensigtsmæssige i at føre en diskussion udelukkende rettet mod gymnasiet som institution. Det siger sig selv, at ændringer i én ungdomsuddannelse vil få konsekvenser for andre ungdomsuddannelser.

Dette har netop været baggrunden for, at vi i den sidste tids diskussioner om ungdomsuddannelserne har fokuseret på de erhvervsfaglige uddannelser, netop fordi disse uddannelser efter, tror jeg, alles mening havde og stadig har meget voldsomme problemer at slås med, og det gælder jo ikke blot spørgsmålet om kapacitet, men det drejer sig så sandelig også om, hvordan vi bedst kan tilrettelægge uddannelsesforløb, der tilgodeser den gruppe af unge, der ikke får nogen uddannelse efter folkeskolen, og som i denne tid oftest befolker køen af unge arbejdsløse. Og selv om respekten for gymnasiet og det udviklingsarbejde, der foregår i gymnasiet, er stor, må vi nok erkende, at netop dette problem kan gymnasiet ikke løse og skal det heller ikke løse.

Endelig har vores samlede diskussion om ungdomsuddannelserne også drejet sig om det nødvendige i at decentralisere geografisk, og her kan vi jo i hvert fald konstatere, at gymnasierne er ganske godt stillet i og med, at der næppe findes egne i landet, hvor der er længere end 25-30 km til det nærmeste gymnasium. Anderledes forholder det sig jo desværre med andre ungdomsuddannelser.

De seneste års kraftige vækst i antallet af gymnasieelever er blevet iagttaget af mange med en ikke ringe skepsis. Nogle har ment,

at man brugte for mange ressourcer simpelt hen. Andre har med stigende bekymring set væksten i gymnasiet som et forsøg på at underminere gymnasiets identitet som en snævert studieforberedende og dermed meget teoretisk uddannelse.

Dette har medført forslag, der på den ene eller den anden måde skulle sikre en vis adgangs begrænsning til gymnasiet. Derved kunne man selvfølgelig også bedre bevare institutionens særpræg og stilling som eneheriker i rekrutteringen af studerende til vore videregående uddannelsesinstitutioner.

Det er imidlertid ikke tankegange, der kan støttes af socialdemokratiet. Vi har ingen planer om at ændre adgangs betingelserne til gymnasiet. En begrænsning i tilgangen til gymnasiet ville ikke løse ét eneste problem. Derimod er det nok rigtigt at sige, at tilgangen til gymnasiet i nogen grad – men også kun i nogen grad – vil være afhængig af, hvorvidt vi er i stand til at gøre andre ungdomsuddannelser attraktive og løse de kapacitetsmæssige problemer, der findes på disse områder.

Vi kan konstatere, at gymnasiet i dag er en bred uddannelse. Den omfatter en stor del af hver ungdomsårgang, og selv om vi ikke radikalt har ændret gymnasiets indhold, må vi sige, at den brede tilgang til gymnasiet har gjort denne uddannelse til en almen uddannelse. Vi står naturligvis med en række problemer, netop fordi gymnasiet og dets indhold principielt stadig hviler på forudsætninger, der tilhører den tid, hvor uddannelsen var langt mere snæver, og hvor tilgangen slet ikke var så stor. Men vi ser altså ingen ulykke i, at gymnasieuddannelsen har fået et alment skær.

I et samfund, der gennemløber en rivende teknologisk udvikling, som stiller krav til øget viden og øget kunnen, kan vi naturligvis vælge, for at leve op til disse krav, at lade specialiseringen indtræde i uddannelsessystemet så tidligt som muligt. Men vi kan også pege på, at netop det almene indhold i uddannelserne i stigende grad bør tilgodeses, dels for at give bedre og lettere muligheder for videreuddannelser, dels af rent menneskelige hensyn. Uddannelse er jo i sig selv en god ting for den enkelte, uden at den altid behøver at have et specifikt beskrevet formål.

Jeg har nævnt, at netop den store tilgang til gymnasiet, ikke mindst på grund af amts-